

Ledighed i Kirkebetjentstillingerne efter denne Lovs Ikrafttræden tilkommer det Menighedsraadet med Provstiuudvalgets Stadfæstelse at tage Beslutning om, hvorledes Kirkebetjentforholdene skal ordnes, hvem Forretningerne skal overdrages til, og hvilke Honorarer der skal gives overensstemmende med de herom gældende Bestemmelser." Til denne Paragraf har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag, der lyder saaledes:

„Til Paragraffen føjes som nyt Stykke:

„Dog skal Menighedsraadet, hvor de stedlige Forhold gør det paakrævet, kunne henvende sig til Kommunalbestyrelsen med Anmodning om, at et Lærerembede besættes med Pligt for vedkommende Lærer til indtil videre at beklæde Stillingen som Kirkebetjent med Lønning i Henhold til § 22 i Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen.

Tiltræder Kommunalbestyrelsen Menighedsraadets Ønske, skal den kunne kræve Embedet opslaaet med nævnte Forpligtelse.“

Jeg skal tillade mig at motivere dette Ændringsforslag. Som det fremgaar af denne Paragraf og en tilsvarende Paragraf i Lønningsloven saavel som af Anmærkningerne til disse Lovforslag, vil der, naar disse er blevet ophøjet til Lov, blandt andet ske det, at naar de Lærere, der nu er kaldet til Kirkebetjentstillingen og til at lede Kirkesangen, dør eller afgaar paa Grund af Alder eller forflyttes fra Embedet, bliver det Menighedsraadets Sag at sørge for at faa Kirkebetjentstillingen besat. Det skal antage en Mand eller en Kvinde, der kan udføre denne Gerning paa en sømmelig Maade og lede Salmesangen tilfredsstillende. Navnlig dette sidste vil, mener jeg, især i visse Landsogne komme til at volde store Vanskeligheder, og det undrer mig for øvrigt, at hverken den Kommission, der har været nedsat, eller Ministeren eller Udvalget har taget Hensyn til den praktiske Vanskelighed, hvori man her vil bringe Menighedsraadene mange Steder. Om det vil blive i hvert fjerde, hvert sjette eller hvert tiende Landsogn, der ikke findes nogen Mand eller Kvinde, som vil eller kan paatage sig dette Hverv, ved jeg ikke, og det er der heller ingen anden, der ved; men hvad enten det nu bliver hundrede eller nogle Hundrede Menighedsraad, der kommer i denne vanskelige Situation, er det efter min Overbevisning ganske givet, at den vil indtræde i adskillige Tilfælde. Naar hver især af os tænker paa Forholdene hjemme i sit Sogn, tror jeg, man kommer til at indrømme dette.

Man kan sige, at en anden Lærer i Sognet kan paatage sig denne Stilling, men det er absolut ikke givet. Tager jeg mit eget Sogn, har vi ganske vist 3 Lærere, men ingen af dem vilde kunne paatage sig Hvervet, og det samme gælder Nabosognene. Der kan være Lærere, som nok kan synge lidt i Skolen med Børnene, men derfor aldeles ikke er i Stand til at lede Kirkesangen ordentligt. Dertil kommer, at naar en Lærer bor noget langt fra Kirken, er han som Regel ikke tilbøjelig til at økonomiske Hensyn at paatage sig dette Hverv, efter som Lærerne nu er lønnet, medmindre han da skulde forbarme sig over det paagældende Menighedsraad og gøre det for en saa høj Betaling, han nu maatte ønske. Man kan ganske vist hævde, at til syvende og sidst er det kun et økonomisk Spørgsmaal. Det kan være rigtigt nok; har man ingen, der vil gøre det, i sit eget Sogn, er det muligt, at der i et Nabosogn eller endnu fjernere kunde findes en, der vilde paatage sig det. Loven kan bruges, som den er foreslaaet, naar der intet Hensyn tages til, om det medfører en Forøgelse af Sognets Kirkeskat med 500, 1.000 eller et Par Tusinde Kroner, hvad det nu kan være. Det Menighedsraad, der kommer i en saadan Forleghed, vil naturligvis se sig om efter, om der ikke indenfor dets eget Sogn skulde være en Mand eller Kvinde, der har Anlæg for at synge og vil kunne lede Kirkesangen, naar vedkommende bliver uddannet dertil. Det vil jo saa nok føre med sig, at der maa oprettes et Kursus i Kirkesang, hvor man kan sende de vedkommende hen at blive uddannet. Jeg tror ogsaa, det har været paa Tale, at der skulde et saadant Kursus til. Menighedsraadet paa det paagældende Sted maa selvfølgelig bekoste den vedkommendes Uddannelse. Om det vil kunne koste 1.000 eller 2.000 Kr., kan jeg ikke afgøre. Derefter kommer den vedkommende hjem, men han er jo ikke stavnsbundet, og hvor længe han bliver boende i Sognet eller paa Egnen, er altid noget usikkert. Jeg finder det uforsvarligt at paatvinge Sognene saadanne efter mit Skøn aldeles upaakrævede forøgede Udgifter gennem en forøget Kirkeskat, der som alle nye eller forholdsvise nye Skatter ikke er særlig velset, og jeg vil tro, at man i de Sogne, hvor man kommer til at staa i denne Vanskelighed, vil undre sig over Rigsdagens ringe praktiske og økonomiske Sans i saa vanskelige økonomiske Tider, som Landbruget for Øjeblikket lever under.

Mit Ændringsforslag gaar derfor ud paa, at Menighedsraadene i slige Sogne kan foranledige, at der kaldes en Lærer i Stedet